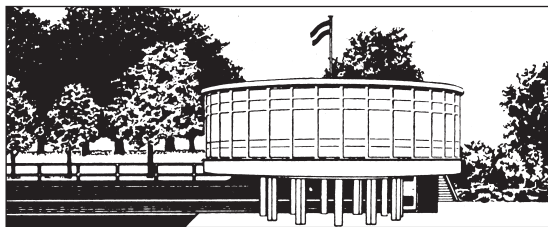

Paviljoen Wildschut

INEKE DE RONDE

In het markante, door Dudok ontworpen, paviljoen in de sporthaven is nu het restaurant Lakes gevestigd. Het gebouwtje, dat met zijn ronde glasgevel zo'n mooi uitzicht geeft op kanaal en sporthaven, stond lang bekend als Paviljoen Wildschut. Maar dat was pas vanaf halverwege jaren '60. Vanuit de lucht ziet het gebouw eruit als een muzieknoot. De 'noot' zelf was bedoeld als horecagelegenheid en in het 'stokje' kwam het woongedeelte voor de beheerder, dat bestond uit een woonkamer/keuken en twee slaapkamers. In september 1936 trok Gerrit Bos, pachter van Paviljoen Sporthaven, met vrouw en zes kinderen erin. Bos vroeg de gemeente al snel om een aparte woning, waarvan hij een deel zou kunnen verhuren. Dudok zag de oplossing in een bungalow, zoals hij die

ook voor de bootsman van roeivereniging Tromp had ontworpen. De pacht werd daardoor wel verhoogd met 360 gulden naar 1.435 per jaar. Bos was niet succesvol: in 1939 werd de inboedel geveild wegens bedrijfsbeëindiging. Zijn opvolger was kelner en caféhouder Albertus van Tuijl, die zich in april met zijn vrouw Alida Debbe liet inschrijven. Met de gemeente kwam hij een huur overeen voor de periode van tien jaar, die hij daarna verlengde. Hij was niet alleen verantwoordelijk voor de exploitatie van het paviljoen, maar ook van de botenloods.

Nieuwe gegadigden¹

Begin 1964 gaf Van Tuijl aan het contract niet te willen verlengen. Met name bij het paviljoen waren nogal wat

Mei 1989: feest ter gelegenheid van het opnieuw ontvangen van het predikaat Hofleverancier. Het bedrijf claimde ook het 225-jarige bestaan, maar dat verdient een korrel zout. Vermoedelijk was op Kerkstraat 1a in 1764 al een bakkerij gevestigd. (coll. R. Verhagen)

De serveersters mochten geen korte rokken dragen en rode nagellak was verboden. Tijdens een act op het feest van de 25-jarige bruiloft in juli 1987 van het echtpaar Wildschut trokken zij zich daar niets van aan. Met vuurrode nagels, korte rokjes en kousenbanden brachten zij hun ode. (coll. R. Verhagen)

problemen: de keuken was te klein, het had geen aansluiting op het gemeentelijk gasnet, er was geen centrale verwarming en de toiletten waren alleen buitenom te bereiken. Verder was er heel wat achterstallig onderhoud. Hij wilde wel verhuizen naar de bungalow en deze pachten, maar daar woonde een echtpaar dat dan moest vertrekken. De gemeente kwam overeen om de pacht een jaar te verlengen tegen 2.400 (was 3.000) gulden en nieuwe woonruimte te zoeken voor het echtpaar in de bungalow. Dat gaf respijt om alternatieven voor het terrein en de gebouwen te onderzoeken. Het terrein werd beschouwd als economisch moeilijk rendabel te maken. De optie industrieterrein verviel al snel omdat het perceel lastig te verkavelen was en het idee om het te benutten voor woonflats werd door de stedenbouwkundige dienst ernstig ontraden. Dat er iets ging gebeuren in het paviljoen bleef natuurlijk niet onopgemerkt. De gemeente kreeg brieven van diverse belangstellenden, meest café-eigenaren, maar ook van iemand die er een balletcentrum wilde vestigen. Verder had Het Hof van Holland ideeën voor een motel op deze plek. Uiteindelijk werd de firma Wildschut de nieuwe uitbater van het paviljoen. Voor de botenloods vond de gemeente een andere pachter. Het legde de gemeente geen windeieren: Wildschut betaalde 2.500 gulden per jaar (jaarlijks bij te stellen), de botenloods werd voor 1.000 (na twee jaar 1.500) gulden verhuurd en voor de bungalow ontving de gemeente nog eens 1.800 gulden per jaar.

Firma Wildschut

De firma Wildschut was een begrip in Hilversum. Cornelis Walbertus Wildschut (1877-1958) had in 1903 de bakkerij op Kerkstraat 1a gekocht. Zijn zoon Arie (1907-1989) breidde de zaak uit met een lunchroom boven de winkel, die veelvuldig bezocht werd door het winkelend publiek. Klanten wisten het bedrijf ook steeds vaker te vinden voor het verzorgen van de hapjes en drankjes op een feestje, maar Wildschut miste daarvoor nog een eigen locatie. Zo moest voor het eigen feestje in 1965 ter gelegenheid van het toekennen van het predikaat Hofleverancier een zaaltje in de Betlehemkerk worden gehuurd. Sinds de sluiting van Huize Royal aan het Melkpad

Vaste prik als de gasten weg waren en alles weer schoon was: drankje, sigaretje en de fooi verdelen. (coll. R. Verhagen)

Bij kleine gezelschappen stond een koud buffet in het paviljoen zelf, maar grotere buffetten (zoals rechts) stonden in de gang.
(coll. Wildschut en coll. R. Verhagen)

(jarenlang dé locatie voor bruiloften en partijen) was de behoefte aan een onderkomen voor partijen alleen maar toegenomen. Het paviljoen aan de Vreelandseweg kwam dus uitermate goed van pas. De derde generatie, de naar zijn opa genoemde Cees Wildschut(1937), ging het paviljoen opzetten. Er moest wel wat versleuteld worden. De woning in het gebouw (al die jaren was Van Tuijl daar blijven wonen) was ongewenst en de al eerder geconstateerde gebreken moesten worden verholpen. Het 'stokje' van de muziknoot werd ingrijpend verbouwd en verbreed. In plaats van de woonkamer en een slaapkamer kwam een ontvangkamer met daarnaast het toiletblok. De verbreding was met name nodig voor een gang naar de grote ronde zaal. Voor het noodzakelijk onderhoud aan het dak betaalde de gemeente 3200 gulden, de rest was voor rekening van de nieuwe pachter. Na een verbouwing van vier maanden opende loco-burgemeester Van Vliet op 1 februari 1967 het vernieuwde paviljoen, dat in de krant al meteen 'Wildschut' werd genoemd.

Wildschut voor feesten en partijen

Het paviljoen op de nieuwe plek was een groot succes. Vóór die tijd was het paviljoen afhankelijk van toevallige passanten en kon iedereen hier iets nuttigen, maar dat was bij Wildschut niet meer mogelijk. De locatie kon al-

leen gehuurd worden voor een feest of voor andere speciale gelegenheden. Ook waren er gezelschappen die regelmatig gebruik maakten van de locatie, zoals de Lions. In de jaren '70 vonden iedere maandagochtend bijeenkomsten plaats van de CMBC, een christelijk netwerk voor leidinggevendenden. Ook bedrijven huurden de gelegenheid om bijvoorbeeld organisatiewijzigingen aan de man te brengen. Maar Paviljoen Wildschut was toch met name de plek waar mensen jaarlijks hun verjaardag vierden, of een speciaal jubileum of een bruiloft. De bereidingsfaciliteiten op de locatie waren zeer beperkt. De voorbereiding van buffetten en maaltijden vond plaats aan de Kerkstraat. In 1976 besloot het bedrijf om de lunchroom aan de Kerkstraat af te stoten. De achterzijde met bakkerij en uitgang naar de Groest bleef gehandhaafd. Onder de naam Meelzolder kwam hier een nieuwe locatie voor feesten en partijen. De Groest was ook de plaats waar de reserveringen binnenkwamen en voorbereidingen voor catering plaatsvonden ten behoeve van Paviljoen Wildschut, de Meelzolder of aan huis. De ver-

Naast partijen bood Paviljoen Wildschut ook onderdak aan verenigingen en instanties voor hun reguliere bijeenkomsten. Hier de leden van de Lions Club bij de bar. (coll. R. Verhagen)

zorging van catering bij mensen thuis, bij bedrijven of elders was een belangrijk onderdeel van het bedrijf. Zo werd bij begrafenissen na afloop in de aula van de begraafplaats vaak koffie met cake geserveerd. In 1981 nam Wildschut de pacht van de bungalow over en kwam er een vacature voor een kok/conciërge, die daar zou gaan wonen. Antoon Verhagen reageerde, maar had niet de vereiste kokspapieren. Toch werd hij

uiteindelijk aangenomen omdat een kok die ook conciërge wilde zijn niet te vinden was. Het echtpaar Verhagen zorgde voor alle voorbereidingen voor de partijen. Daar hoorde ook het hijsen van de vlaggen bij, waar Wildschut groot belang aan hechtte. Als het erg warm was, steeg dankzij het vele vensterglas ook de temperatuur in het paviljoen. Het hielp als het platte dak tijdig natgespoten werd.

Voor het bereiden van de gerechten waren koks in dienst. Op de foto de vier koks (tweede van links zoon Bart) in 1987. (coll. R. Verhagen)

Al snel veranderde de naam van Paviljoen Sporthaven in Paviljoen Wildschut. Wildschut zorgde ervoor dat de naam ook op de gevel werd aangebracht. (coll. I. de Ronde)

Aan de bediening werden zeer hoge eisen gesteld. De obers hadden jarenlang ervaring opgedaan bij de marine met het bedienen van hoge officieren. Zij zorgden er ook voor dat het personeel aan de hoge standaard voldeed. Riemke Verhagen, de vrouw van de conciërge, ging geleidelijk steeds vaker helpen bij gezelschappen. De zeer professionele bezetting zorgde ook voor haar interne opleiding. De bediening verliep volgens strak protocol. Ook aan het uiterlijk van het personeel werden strenge eisen gesteld. Korte rokken waren uit den boze, evenals roodgelakte nagels.

Het pand in eigendom

In 1981 vroeg Wildschut naar de mogelijkheden om het Paviljoen aan te kopen.² Dan moest er wel een oplossing komen voor de constructiefouten van het gebouw. Dudok wilde uit esthetische overwegingen geen opstanden op het dak. Om dezelfde reden was ook geen goede hemelwaterafvoer aangebracht.³ De herstelkosten werden geraamd op 150.000 gulden, wat Wildschut niet zonder meer voor zijn rekening wilde nemen. Hij had aan het gebouw al voor f200.000 versleuteld. In 1983 waren er plannen om het gemeentelijke onroerend goed te gaan verkopen. In eerste instantie betrof het alleen onverhuurde panden, maar al snel was ook verkoop van verhuurde objecten mogelijk. Toch duurde het nog tot 1987 voordat Wildschut de panden in bezit kreeg. De oorspronkelijke prijs was gezakt van 370.000 naar 285.000

gulden, maar dat vonden enkele raadsleden te goedkoop. Het geraamde achterstallig onderhoud van 60.000 gulden en vooral het plaatsen van het pand op de gemeentelijke lijst van objecten met een zeer ongunstige exploitatie maakte dat uiteindelijk toch tot verkoop werd overgegaan.

In oktober 1993 vierde de firma Wildschut het negentigjarig bestaan met wit brood, haring en hutspot. De zaak zou het jaar daarop overgedragen worden aan Bart, de vierde generatie, maar hij vond zichzelf toch te jong om het bedrijf voort te zetten. Wildschut senior startte onderhandelingen met Partycentrum Verhoeven in Rosmalen, dat de zaak in juni 1994 pachtte. Het werd geen succes, want al in 1996 stond het paviljoen leeg. Pas begin 1998 kwam er een nieuwe pachter met Harry Brok, die ook het restaurant Dames Haring aan de 's-Gravelandseweg uitbaatte. Onder de naam Pacific Restaurant Wildschut maakte hij een doorstart, maar in 2005 sloot ook dit restaurant de deuren. Weer stond het paviljoen leeg. Tot topkok Erik de Boer zijn oog erop liet vallen. Na een verbouwing opende het restaurant Lakes op 5 september 2007 zijn deuren. Deze horecagelegenheid is landelijk bekend en kreeg al in 2008 een Michelinster.

Noten

- 1 Streekarchief Gooi en Vechtstreek, Secr. archief 1960-1969 nr 2813.
- 2 SAGV, Secr. archief 1980-1989 nr 191.
- 3 SAGV, Knipselarchief Gooi- en Eemlander.